

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Nu er det formentlig Venstres ordfører bekendt, at hans ord og statsministerens ord også bliver transmitteret på tv, så jeg har haft rigelig lejlighed til at høre, hvad statsministeren har sagt, og det er jo også derfor, at jeg kan undre mig så meget desto mere.

Sagen er jo, når man kigger på de faktiske tal, at der er sket en eksplosiv stigning i brugerbetaling i Danmark i den tid, vi har haft en borgerlig regering. Jeg står her med et notat fra AE-rådet, hvor man kan se, at mens priser i almindelighed fra 2001-2006 er steget med 10 pct., har regeringen sikret en stigning i brugerbetalingen på 23 pct. – den almindelige prisudvikling var altså på 10 pct.!

Man står her og siger endda direkte transmitteret i tv, at man ikke vil brugerbetaling, men sandheden er, at den er steget markant. Hvordan forklarer Venstres ordfører det? Er det bare, fordi man siger noget og gør noget andet eller hvordan?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Nu må jeg sige til hr. Rasmus Prehn, at det, man kalder AE-rådet er Arbejderbevægelsens Erhvervsråd – lad os lige sige det, sådan at alle mennesker forstår, hvad det er. Det er altså Socialdemokratiets kampagneorganisation, der laver økonomiske beregninger. Jeg hverken har eller vil få mulighed for at læse det her fra Folketingets talerstol i dag, så det giver ingen mening at drage et sådant totalt absurd eksempel og regnestykke frem. Jeg tror, at AE-rådet kan finde på hvad som helst.

Men lad mig så sige: Hvad er det så rent faktisk, vi har gjort? Vi har helt konkret sænket brugerbetalingen på daginstitutioner, fordi vi faktisk gerne vil sikre, at børnefamilierne får et større økonomisk råderum. Så angående hele skræmmekampagnen om, at vi har øget brugerbetaling, er det sådan set bare at gå ind og se på den enkelte børnefamilie og spørge om, hvordan deres opfattelse af virkeligheden er. Jeg tror endda, at hr. Rasmus Prehn har børn, og så tror jeg, at det måske ville være meget nemt for hr. Rasmus Prehn at spørge sig selv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Jan Petersen, om at komme på talerstolen.

Jan Petersen (S):

Det er den 25. januar i dag, og på lige præcis den dato for 14 år siden fik Danmark en ny regering. Vi fik en regering, der satte sig det mål at bekæmpe arbejdsløshed, sikre kraftig vækst i beskæftigelsen, skabe overskud på de offentlige finanser og dermed også sikre, at vi kunne afvikle en stigende offentlig gæld, at vi kunne sikre et fortsat overskud på betalingsbalancen, og at vi kunne holde inflationen nede. Vi fik en regering, der på det grundlag kunne øge, forbedre og forny den fælles skattefinansierede og offentlige velfærd.

Når vi derfor i dag skal debattere fordelingen af ressourcer og opgaver i fremtidens velfærdssamfund, så er det grundlæggende udgangspunkt, at vi netop på denne dato, men for 14 år siden, startede det, der gør, at Danmark på alle områder og ikke kun på nogle har en sund og voksende økonomi. Det er i den sammenhæng særlig interessant, at vi i 1990'erne havde en vækst i den offentlige sektor, der stort set svarede til væksten i den private, at vi altså delte væksten i vores samfund ligeligt mellem det private og det offentlige.

Der var mange, der advarede os, formentlig også nogle, der repræsenterede den daværende opposition, om, at det ville gå galt; pengene fossede ud af statskassen, var der vist en, der fik sagt. Jeg husker ikke nøjagtig navnet, og jeg slog det ikke efter, så jeg kan ikke citere ordret. Men realiteterne er jo, at det gik godt, og at netop 1990'ernes satsning på en stærk offentlig sektor er en helt afgørende del af den danske succes, og det er den styrke, som den nuværende regering så regerer på baggrund af.

Derfor er det heller ikke nogen nyhed, men blot en gentagelse af flere tilsvarende tidligere nyheder, at Danmark forskellige steder fra og ganske ofte får international berømmelse, senest også den, som statsministeren refererede til. Tillykke med den, men det er sådan set ikke nogen nyhed, at vi er dygtige i dette land.

Den historiske realitet, som jeg her prøver at beskrive, ofres ikke megen opmærksomhed i det, statsministeren normalt siger, og selvfølgelig heller ikke i dag. Man har på fornemmelsen, at i den af Venstre iscenesatte virkelighed sker der kun noget godt i Danmark, når det er en Venstremand, der har ansvaret eller bestemmer over den.

Men virkeligheden i dagens Danmark er selvfølgelig – det må vi da i hvert fald kunne være enige om, og det er vi også – at vi bliver rigere